

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 10.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ-ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
54 - ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ - 54

Ὁ Γεάννης κι' ὁ Μαρῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Α΄.

Μ.— Ἐπῆγες στὴ Μητρόπολι ;

Γ.— Ἄπο' ἄνωρς ἐπῆγα
καὶ τὸν κρυφοκαμάρωσα τὸν ἐνδοξό μας Ρῆγα
κι' ἐφώνηξα ἐνθουσιῶν ἀντάμα μὲ τοὺς ἄλλους,
νὰ ζήσης Βασιληᾶ χουσέ
νὰ πραγματώσουμε μ' Ἐσέ
τοὺς πόθους τοὺς μεγάλους.

Μ.— Τί ἄλλα εἶδες ; Λέγε τα νὰ ἰδῶ ἂν τὰ θυμᾶσαι.

Γ.— Εἶδα πῶς ἦσαν ἡ Ἄρχῆς κι' ἡ Ἐξουσίεσ πάσαι,
κι' ἡ λατρευτὴ Βασίλισσα μὲ τὴ σεμνὴ στολὴ της
κι' ὁ Δήμαρχος κι' ὁ πάρεδρος καὶ ὁ Μητροπολίτης
καὶ πάντες οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ τὰ πρῶτα φέροντες
καὶ ἅπαντες οἱ γέροντες
οἱ ἐν τῇ Κυβερνήσει,
ποῦ ψέματα τοὺς φαίνεται πῶς ἔχουν ἀναζήσει.

Εἶδα τοὺς πρέσβεις ἐν Διπλῇ, τοὺς πρέσβεις ἐν Ἀντάτα
πῶκυταζώντανε, Μαρῆ, σὰ σκύλος μὲ τὴ γάτα.
Τοὺς πρῶτους ἐν τῇ γράμμασι κι' ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ,
εἶδα μὲ τὴ σημαία της τὴν κάθε συντεχνία
κι' ἐκεῖνη τῶν παντοπωλῶν μὴθόλωσε τὸ μάτι
πῶκαμε μὲ τὴ ζάχαρι τὸ σπίτι της παλάτι.

Μ.— Δὲν εἶδες ἄλλο τίποτα ;

Γ.— Ἐβλεπα στὰ μπαλκόνια
πολλὲς κυρὲς φιλέορτες καὶ πλεῖστα μοδιστρόνια
ὄλα μὲ σὶκ καμαρωτὸ
καὶ μὲ τῆς μόδας νάζι,
καὶ τὸν οὐδέτερο στρατὸ
νὰ τὰ γλυκοκυτάζει.

Μ.— Καὶ ὅταν ἐτελείωσε ἡ τελετὴ, βρὲ χάχα,
δὲν ἀντελήφθης ἄλλονε εἰμὶ αὐτοὺς μονάχα ;
Δὲν ἐσυνέβη δηλαδὴ νὰ ᾄδῃς καὶ σὺ τυχαίως
καὶ κάποιο αὐτοκίνητο ποπήγαίνε βοαδέως

κι' ὁ κόσμος ἐφρηνιάστηκε στὰ χέρια νὰν τὸν πάρῃ,
ἢ τῶδες καὶ ἀπέφυγες νὰ μοῦ τὸ πῆς, ζαγάρι ;

Γ.— Μὰ τέλος πάντων ἐπειδὴ τὰ πράγματα θολοῦνται
καὶ διαρκῶς, βρὲ μάτια μου, συλλήψεις ἐνεργοῦνται
καὶ ἐπειδὴ, μωρὲ Μαρῆ,
ἰσχύουν τώρα νόμοι
ποῦ μυστικοὶ καὶ φανεροὶ
σ' ἀρπάζουν ἀστυνόμοι
καὶ προτιμότερον κανεῖς νὰ πνίγῃ τὴ φωνὴ του,
δὲν σοῦ ἀνέφερα ποσῶς περὶ αὐτοκινήτου.

Τὸ εἶδα τ' αὐτοκίνητο καὶ εἶδα καὶ τ' ἀσκέρι
νὰ τρέχῃ ἀπ' ὀπίσω του ζουρλό γιὰ τὸ Λευτέρη.
Τὸ ἔβλεπα κι' ἀφ' τὴν ἀρχὴ
καὶ τῶδα καὶ στὸ τέλος
πῶς μὲς' στοῦ κόσμου τὴν ψυχὴ
κρύβει τ' ὁ Βενιζέλος,
ἀλλ' ἐντοσούτω ἔχετα τὰ μάτια σου δεκάξῃ
καὶ κύτταζε προσεκτικῶς
μὴν εἶν' κανέννας μυστικὸς
κρυμμένος καὶ μ' ἀρπάξῃ.

Ἐβλεπα τὴ γεροντικὴ τοῦ Κράτους συνοδεία
πῶπέρναε σὰν νὰ περνᾷ περίλυπος κηδεῖα
καὶ ταῦτοχρόνως ἄκουα τί θόρυβος καὶ σάλος
γενώτουνε στὸ Σύνταγμα ποῦ ἐπεροῦσ' ὁ ἄλλος.
Μεσίας ἀνεφαίνετο
καὶ ὁ λαὸς ἐμαίνετο
πῶς δὲν ἐκυβερνήθηκε μὲ τὴ δικὴ του γνώμη.
Ἄλλὰ θαρρῶ, μωρὲ Μαρῆ, πῶς δύο ἀστυνόμοι
ἔρχονται καταπάνω μας μ' ἀγριεμένο βλέμμα,
καὶ θὰ σ' ἀλλάξω θέμα.

Μ.— Ἐξακολούθει νὰ μοῦ λὲς τὸ θέμα ποῦ μ' ἀρέσει.
Οὐδεὶς τὸν λόγον δύναται νὰ σοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ
δυνάμει τοῦ Συντάγματος τ' ἀναθεωρηθέντος.

Γ.— Τοῦ λατρευτοῦ μας Ἄνακτος λοιπὸν φανερωθέντος
τὴν ὥρα ποῦταν ὁ λαὸς στὸ σπίτι τοῦ Μεσία,
φρηνήρης ἐσηκώθηκε καὶ τοῦπε δημοσίᾳ,
«Τετιμημένε Βασιληᾶ, τοῦ ἔθνους μας ξιφτέρι,
στὴν Πόλι γλήγορα νὰ πᾶς, ἀλλὰ μὲ τὸ Λευτέρη !»
Ἦγουν, ἂν θέλῃς Βασιληᾶ, νὰ γίνῃ τ' ὄνειρό σου,
αὐτόνε ξαναγάπησε καὶ βάλε στὸ πλευρό σου
αὐτόνε πῶνε θέλῃς, Κοιμιάσε, σιδερόνα
κι' ὄχι τὸ πᾶσιμα Στρυφὸν τῶδε μὴ νὰ ἀγγίγῃ

ΛΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
Καὶ τέλος πάντων στὴ γιορτὴ
γιὰ τῶν ἀνδρῶν τὴν ἀρετὴ

πώδ' ἔξασε κι' ἀνάστησε τὴ σκλάβαν τὴν Πατρίδα,
ἐννόησα καὶ εἶδα
πῶς ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνος μεθ' αὐτὸν τὸν Ρήγα,
ἀλλὰ ποτὲ τῆς δὲν ἔσχ' αὐτὴν καὶ τὴν πυγμὴ τοῦ Γίγα.

Καὶ βρίσκειται κάθε ψυχὴ σὲ βάσανο μεγάλο
ποῦ βλέπει σὲ διάστασι τὸν ἓνα μὲ τὸν ἄλλο.
Λατρεία ἔχει πάντοτε στὸ Ρήγα τῆς μεγάλης
κι' ἀνέχεται πρὸς χάριν του τὸ καθ' ἑαυτὸν τοῦ Ράλλη,
ἀλλὰ συγχρόνως ἡ ψυχὴ τὸ στεναγμὸ δὲν παύει
πῶχουν τὸ καπιτάνιο τῆς ἀπ' ὄξ' ἀφ' τὸ καράβι!

Μ.— Δὲν ξέρω, Γιάννη, τί νὰ πῶ μ' αὐτὸ ποῦ μᾶς συμβαίνει.
Μὴν ἀρᾶ γε ὁ Βασιληᾶς δὲν τὸ καταλαβαίνει
πῶς ἀτυχῶς ὁ Γούναρης καὶ οἱ συνυπουργοὶ του
τὴ λάμψη τοῦ θολώνουνε ποῦ δίνει τὸ σπαθὶ του;
Μὴν ἀρᾶ γε δὲν ἐννοεῖ ὁ λατρευτὸς Κουμπάρος,
πῶς τὴ γενναία του φυλὴ
τὴν ἐγονάτισε πολὺ
τοῦ γήρατος τὸ βάρος;

Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ ὑποθέσω
καὶ ποῖος δαίμων βάσκανος ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ
ποῦ ὄρθε καὶ μᾶς τὰ θόλωσε τὰ πράγματα εἰς τρόπον
ποῦ σταματᾷ ἐντελῶς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων.

Γ.— Μὴν ἀπελπίζεσαι, Μαργῆ,
κι' ἐντὸς ὀλίγου εἰμπορεῖ
νὰ μᾶς κοινοποιήσουνε καμμιὰ σπουδαία νότα
καὶ τότε νὰ συμβιβασθοῦν εὐθύς τὰ διεστῶτα
καὶ νὰ κυτᾶς τὸν ἕνα στὸ ἄλλου τὴν ἀγκάλη
ὅπως τοὺς εἶδες πάλι.

Δὲν ξέρω τί θὰ μᾶς συμβῆ καὶ τί μπορεῖ νὰ γένη,
ἀλλὰ ὁ κόμπος κάποτε θὰ φθάσῃ καὶ στὸ χτένι
κι' ἂν πρόκειται περίπατον ὁ Ρήγας νὰ μᾶς βγάλῃ
τὸ ξέρι πῶς κανένας μᾶς δὲν βγαίνει μὲ τὸ Ράλλη
οὔτε καὶ μὲ τὸ Γούναρη, οὔτε καὶ μὲ κανεῖνε,
παρὰ μ' αὐτὸν ποῦ φαίνεται πῶς ψυχραμένος εἶναι.

Μὴ μοῦ γυρεύης σήμερα νὰ μάθης τὴν αἰτία
πῶς φέραμε τὸ Γούναρη μὲ τὴ φαυλοκρατία.
Ὁ Βασιληᾶς εἶναι παιδὶ ποῦ τὰ γνωρίζει ὅλα
κι' ἂν παίζεται προσωρινῶς ἡ φαύλη καρραμπόλα,
ὀφείλεις νὰ τὴν ἀνεχθῆς καὶ νὰ τὴν ὑποφέρης
γὰ λόγους ποῦ, ὡς φαίνεται, δὲν πρέπει νὰν τοὺς ξέρης.

Ἐγὼ μυρίζομαι πολλὰ
καὶ σὰν ἐσὲ τὸ μουνταλά
δὲν κάθωμαι νὰ κλαίω.

Τριανταμία τοῦ μηνὸς εἶναι ποῦ σοῦ τὸ λέω
θυμήσου το καὶ γράψε το καλὰ νὰν τὸ θυμᾶσαι,
πῶς γλήγορα στὸ δρόμο σου
μὲ μάλινχερ στὸν ὦμο σου,
μὲ τὸ Δευτέρη θάσαι.

Μ.— Καὶ τί κανεῖς δὲν κάνεις
μὲ τὴν ἐπιμονή;
Τὸν ἔφαγα βρὲ Γιάννη
τὸν ἓνα Στεφανῆ.

κι' ἐλπίζω πῶς ταχέως πρὸς τέρψιν τοῦ κοινοῦ,
θὰ φᾶμε καὶ τὰ γένηα τοῦ μπάριμα τ' ἄλλουνοῦ.

Ὁ μαῦρος ὁ Δραγούμης, σὰν ταῦρε σκότεινὰ
μὲ τῆς Διπλῆς κι' Ἀντάτες,
καὶ μὲ τοὺς φαυλοκράτες
ἀκόμα πρὸ στενά,
δὲν ἔμφορεσε ν' ἀνθέξῃ στὸ χάλι τὸ φριχτὸ
καὶ πέφτει μὲς στὸ φαῦλο τοῦ κόμματος στρατό,
πιστὸς εἰς τὸ καθῆκον
τοῦ φόρου τῶν ἀμβύκων!

Τ' ἀμαρτήματά του τὰ γεροντικά
ἤθελ' ὁ Δραγούμης νὰ ἐξιλεώσῃ
κι' εἶπε πρὶν νὰ δώσῃ
τὴ στερενὴ βουτιᾶ,
«στὴ φαυλοκρατία δὲν ἀντέχω πιά!»

Μὲ τὰς ἀπαιτήσεις ἔφριξεν ὁ νοῦς του
κι' εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους τοὺς συνυπουργοὺς του:
«Ἐχασα τὸ μπουσούλα μὲς στὴς συφορές σας!
Ἔπεσα! Κρατᾶτε με!
Πάω! Συχωρᾶτε με
κι' ὁ Θεὸς ἴσχωρές σας!»

«Ἀφ' τὴν φαῦλον σύγχυσιν τῶν πολλῶν κομμάτων,
φεύγω μὲ τοὺς ἀμβύκας τῶν οἰνοπνευμάτων.
Τῶν μεγάλων φόρων μ' ἔσυρε τὸ ἄεμα
κι' ὅστις ἐκ τῶν φίλων μ' ἀντικαταστήσῃ,
μετὰ τῶν ἀμβύκων ἄς κληρονομήσῃ
καὶ τὸ φωσφορίζον ἰδικόν μου πνεῦμα!»

Γ.— Οἱ ποντικοί, μωρὲ Μαργῆ,
ποῦ τοῦ ταμείου τὸ τυρὶ
τοὺς ἔσπασε τὴ μύτη,
ἔφεραν' εἰς ἀπόγνωσιν τὸν ἀγαθὸν πρεσβύτερη,
καὶ μόλις ἐκατάλαβε πῶς ἡ παγὶς ἐστήθη,
ἀμέσως παρητήθη.

Τῆς τρικυμίας τῆς δεινῆς
ἄρχισ' ὁ μπάριμα Στεφανῆς
τὰ κύματα νὰ βλέπῃ
καὶ εἶπε πῶς τὸ γῆρας του δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει
νὰ δέρνεται στὴ θάλασσα τῆς ἀναπενταρίας
μὲ τόσοις ἀπαιτητικούς
καὶ ἀπὸ χρόνους νησιτικούς
τοῦ κράτους καρραρίας.

Ἐπὶ λόγους ἄλλως τε σπουδαῖοι καὶ μεγάλοι
ποῦ τὸ μετὰ ὁ Στέφανος ἐγύρευε νὰ βγάλῃ,
Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀμβύκας ποῦναι μικροί, βρὲ Γιάννη,
ὑπάρχει κι' ἓνα τοῦ στρατοῦ παμμέγιστο καζάνι
ποῦ ὁ Δραγούμης γέροντας, μακρὰν ἀπὸ τὴν δροσὶ,
ζητοῦσε καὶ δὲν εὑρίσκει λεφτὰ νὰν τ' ἀναβράσῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΓΕΙΩΝ
Κι' ἐκτὸς τοῦ φθοροῦ τοῦ γνωστοῦ ἀμβύκων καὶ πνευμάτων,
ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τὸ ζήτημα τῶν ἐπισημῶν ἀντιθέσεων,
κι' ἐκ ταύτης τῆς κτηματικῆς τῆς ἀκαταστασίας
ἠγγέθη καὶ τὸ ζήτημα τῶν σάκκων τῆς Ρωσσίας

καὶ ταῦτα πάντα, ἔννοεῖς, ἐπέσανε κουλοῦμι
καὶ οὕτω πῶς ἐξόφλησε τὸ γῆρας τοῦ Δραγούμη.

Οὐχ' ἦττον, γὰρ νὰ τηρηθῆ τὸ καθεστῶς, κολέα,
συνεπληρώθη τὸ κενὸν μὲ τὸν Εἰσαγγελέα·
καὶ πρόσθε νὰ μὴ χτυπᾶς
τρατὰ τῆς Κυβερνήσεως
γιατὶ σὲ στέρνουνε καὶ πᾶς
δι' ἀπευθείας κλήσεως.

"Ἄν ἦταν ἡ κατάσταση τοῦ Κράτους φρικαλέα,
ἔμεις τὴ βελτιώσαμε μὲ τὸν Εἰσαγγελέα·
καὶ ἂν ὁ **Κῆρυξ** ἐν χολῇ
ἀνόμους μᾶς ἀποκαλεῖ
καὶ μᾶς ἀποκηρύττει,
ἔμεις θὰ κάμουμε ὑπουργὸ καὶ τὸ Μητροπολίτη
κι' ἴσως καὶ τὸν ἠγούμενον ἐκεῖνον τῆς Πεντέλης,
ἀλλὰ δὲν φέρνουμε ποτὲ τὸν **Κῆρυκα** ποῦ θέλεις.

Δὲν θ' ἀλλαχθῆ τὸ καθεστῶς
πῶφέραν οἱ γερόντοι·
κι' ὅσῳ ὑπάρχει προεστῶς
ἔστω καὶ μ' ἓνα δόντι,
ἐκεῖνος θὰ τὸ διοικῆ καὶ θὰ τὸ κυβερνήῃ
τὸ σκάφος τὸ οὐδέτερον κι' ἄς πάει... ὅπως πάει!

Ἀπατημένος ἦσουνε ἂν εἶχες τὴν ιδέα
πῶς ὁ Δραγούμης θάφερνε ἀνατροπὴ σπουδαία
στὸ καθεστῶς π' ἀνέζησε διὰ παντοίων τρόπων.
Οἱ γέροντες ἀλλάζονται χωρὶς κανένα κόπον.
Κι' δι' αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς γεροντοποιικιλίας,
καὶ Γίγα θὰ συντρίψουμε
καὶ τ' ἄντερο θὰ στρίψουμε
τῆς φίλης του Ἀγγλίας!

Γ.

Μ.— Τώρα λοιπὸν ποῦ ἔντονος παρατηρεῖται δρᾶσις
εἰς συναυλίας μουσικᾶς
καὶ ἐν γένει εἰς θεατρικᾶς
παντοίας παραστάσεις,
τώρα π' ὁ κόσμος πρόθυμος προστρέχει καὶ ἀκούει
τάς συναυλίας τοῦ Μαροῦ κι' αὐτὰς τῶν Μπουστοντούη,
καὶ προσκαλεῖται διαρκῶς ἐν πάσῃ διαλέξει
κι' εἰς τόσα εἰσιτήρια δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀνθέξῃ,
ἰδοὺ κι' οἱ Φιλελεύθεροι μὲ σκέψεις κι' ἀποφάσεις
ν' ἀνοίξουνε τὰ θέατρα νὰ δίδουν παραστάσεις.

Εἰς ἔργον τίθεται λοιπὸν ἡ σκέψις ἡ ὠραία
κι' ἀνοίξανε τὰ θέατρα κι' ἐδῶ καὶ στὸν Περαιᾶ
καὶ μέσα στὴν ἀδράνεια καὶ στὴν οὐδετερότη,
ἐπιτυχῶς ὁ θῆσος μᾶς ἔδωσε τὴν πρώτη
καὶ τὸ ἀκροατήριον ἐφώναξε στὸ τέλος,
καὶ τί δὲν μηχανεύεται αὐτὸς ὁ Βενιζέλος!

Πνεῦμα Βενιζελικὸν ἀμέσως ἀνεφάνη!
Βελόνι δὲν ἔλαβε τὸ θέατρον, βρε Γιάνη
Ἐκ ταύτης δὲ τῆς συρροῆς κατάλαβε καὶ κοτὴ
πῶς μέσ' τοῦ κόσμου τῆ ψυχῇ ὁ Βενιζέλος εἶναι
κι' ἂν σιωπῶν ἀνέγεται γερόντων κοιρολόγοι,
ὑπάρχουν ἄλλοι λόγοι.

Γ.— Τί μεγάλα γεγονότα μᾶς ἐκπλήττουν διαρκῶς!
Κι' ἐν ἡμέραις τῶν πολέμων ποῦ μετέωρος πλανᾶσαι
κι' ἐν στιγμαῖς ποῦ κυβερνᾶσαι
ἀντισυνταγματικῶς,
ἀνεβαίνουνε ταχέως στοῦ θεάτρου τὴν σκηνὴν
φιλελεύθεροι τενόροι νὰ ὑψώσουνε φανήν
κατὰ τῆς φαυλοκρατίας μὲ τὰς ἔξεις τὰς κακὰς
καὶ κυρία πριμαντόνα εἶν' ὁ Νάκος ὁ Λουκάς.

Τὶ δορμὺς καὶ τί πυρφόρος
εἶν' ὁ Νάκος ὁ τενόρος
εἰς τὰ θέατρα ποῦ βγαίνει!
Τὸν Καρούζο ὑπερβαίνει.
Μὰ κι' αὐτὸς ὁ Λαγοπάτης
στοῦ θεάτρου τὸν ἀγῶνα,
ἀπεδείχθη πριμαντόνα
ἀνωτέρα καὶ τῆς Πάτης.

"Ἄν μὲ τὴ βία καὶ μὲ τὸ ζόρι
μένουν οἱ γέροντες μὲ τὸ Σκουλούδη,
βγήκαν Ἐρμάνηδες καὶ Τροβατόροι
ποῦ θὰν τοὺς φᾶνε μὲ τὸ τραγοῦδι.

Θῆσος συνεκρότησαν οἱ Βενιζέλοι τέλειον,
κι' εἰς ὥρας ἀπελπιστικᾶς
ἰδοὺ κηρύττων ὁ **Λουκάς**
τὸ θεῖον εὐαγγέλιον.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐκεῖνη τῶν ἀθέων
προσέλαβε συνυπουργὸν ἀμέσως τὸν **Ματθαῖον**
κι' ἐκεῖνος ὁ βαρῶνος Σέγκ' ὁ ἐκ τῆς προπαγάντας
τοῦ **Μάρκου** εὐαγγέλια κηρύττει πρὸς τοὺς πάντας
καὶ οὕτω πῶς τὰ πράγματα πηγαίνουν στὴν ἐντέλεια
μ' αὐτὰ τὰ εὐαγγέλια!

Δ.

Μ.— Εἶναι λοιπὸν ἀληθινὸ πῶς τῶν συμμάχων στόλοι
ἐρριξάνε τὰ δίχτυα τους κι' ἐφράξαν τ' Ἀργοστόλι;

Γ.— Ἀφοῦ τὸ ξέρεις τί ῥωτᾶς;

Μ.— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;

Γ.— Ἔξρω κι' ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ; Ὁ Γούναρης ἄς κρινῇ
γιὰ ποῖα αἰτία κι' ἀφορμὴ μᾶς κυνηγοῦν οἱ στόλοι
καὶ νὰ πιαστοῦμε πρόκειται μέσα στὸ δίχτυ ὄλοι.
Τὰ ὑποβρύχια, Μαρη, λένε πῶς εἶν' αἰτία
πῶνήγησαν οἱ σύμμαχοι κι' αὐτὴν τὴν ἐκστρατεία.
Αὐτὸς ὁ λόγος ἔφερε τοὺς Ἀγγλους στὰ νερά μου,
μ' ἀντὶς γὰρ ὑποβρύχια, βρήκαν τὴν πεθερά μου.
Εὐρήκανε τὸ δῆμαρχο, τὸ Γκόφα τὸ Νομάρχη
κι' ὄλους τοὺς φρόνους σφαλιστοὺς π' ἀλεύρι δὲν ὑπάρχει.

Ἄλλὰ καὶ τὸ Ληξούριον τὸ ἐφράξαν ἐπίσης
κι' ἔλαβα τηλεγραφικῶς τὰς λυπηρὰς εἰδήσεις:
«Διμένα περιέφραξεν ἀγρίως ἡ Ἀντάτα
καὶ δὲν ἐξέρχεται κανὸ οὔτε καμμία τρατά.
Εἰδοποιήσατε Μπασιᾶν καὶ Πῆρον ταυτοχρόνως
γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἀμφοτέρω ἐντόνως.»

Μ.— Μωρὲ μὴν πῶς κι' ἐπήγανε μὲ σχέδιο τοῦ Γρέυ
γιὰ νὰ ξανακολλήσουνε στὸν τόπο σὰν κοροαῖοι;

Γ.— Ἄν τέτοια σκεφτοῦν, σὺ καὶ συμφορὴ σου!

Ἄμέσως πάω καὶ ξυπνῶ Ζερβούς καὶ Μομφερράτους
καὶ φέρνω γιὰ τὸς Μωρὲ Μωρὲ ἐπὶ τὴν Ἀγγλίαν νὰ φαντοῦν
ποῦ νὰ θυμᾶται γὰρ καιροὺς ὁ Γκρόυς τὸ Ληξούρι!

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

